

ΑΡΙΣΤΟ

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ.

Ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεὶ
 ἔτησίαι δραχ. 12, ἑξαμηνία δραχ. 7.
 Διὰ τὰ δημόσια καταστήματα » 20.
 Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις,
 ἔτησίαι δραχ. 14, ἑξαμηνία δραχ. 8.
 Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ,
 ἔτησίαι φράγ. 16 ἑξαμηνία φράγ. 9.

ΦΑΝΗΣ

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΕΩΝ

Δι' ἕκαστον στίχον διατριβῶν λε. 50.
 Δικαστικῶν κατασχέσεων » 8.
 Αἱ ἀποδείξεις ὑπογράφονται παρὰ μό-
 νον τοῦ Παν. Π. Πηγαδιώτου. Αἱ ἐπι-
 στολαὶ ἀπευθύνονται εἰς αὐτόν. Ἡ δὲ
 συνδρομὴ εἶνε ὑποχρεωτικὴ δι' ἕν ἔτος
 καὶ προπληρόνεται εἰς Ἀθήνας.

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΚΑΙ ΣΑΒΒΑΤΟΝ.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΤΩΝ «ΦΑΡΩΝ».

Δὲν ἠθέλομεν ποτῶς πραγματευθῆ περι-
 τῆς συγκροτήσεως τοῦ σωτηρίου τού-
 του Συλλόγου, ἀν δὲν εἶδιδετο ἡμῖν ἀφορμὴ
 νὰ σχηματίσωμεν ὄλωσ διάφορον ἰδέαν πε-
 ρὶ τῆς ποιότητος καὶ τοῦ τελικοῦ σκοποῦ
 αὐτοῦ ἕνεκα τῆς ἐκλογῆς τοῦ Προέδρου,
 ἀντιπροέδρων καὶ γραμματέων. Ὅντες Κα-
 λάμιοι καὶ γνωρίζοντες καλῶς τὴν ποιότη-
 τα τῶν ἐκλεχθέντων προσώπων εἰς τὰ ἀ-
 νώτερα ἀξιώματα τοῦ Συλλόγου, δὲν δυ-
 νάμεθα νὰ μὴ γράψωμεν δύο λέξεις περι-
 αὐτοῦ, καὶ νὰ μὴ ἐπιφέρωμεν κρίσεις τινὰς
 περὶ τῶν ἀγαθῶν ἀποτελεσμάτων καὶ
 τῶν πολλῶν καλῶν, τὰ ὅποια θὰ προξενή-
 σῃ ὁ σωτήριος οὗτος Σύλλογος εἰς τὴν
 δύσμοιρον ἐπαρχίαν τῶν Καλαμῶν.

Οἱ ἐπιδιώξαντες παντὶ σθένει τὴν συγ-
 κροτήσιν τοῦ Συλλόγου τούτου ἄνδρες εὐ-
 πόληπτοι, ἐνῶ ὤφειλον νὰ ἐκλέξωσιν ἑαυ-
 τοὺς ὡς μέλη, ἐξέλεξιν ἀνθρώπους διὰ πᾶν
 ἄλλο ἱκανοὺς, ἢ διὰ Προεδρείαν, Ἀντιπροε-
 δρείαν καὶ Γραμματείαν Συλλόγου· ἐκ δὲ

τῆς ἐκλογῆς τῶν ἀνθρώπων τούτων καὶ ἐκ
 τῶν πρώτων αὐτῶν γελοίων ψηφισμάτων
 εὐκόλως καὶ πάνυ δικαίως πᾶς τις δύναται
 νὰ πιστεύσῃ, ὅτι προορισμὸς τοῦ περι οὗ ὁ
 λόγος Συλλόγου δὲν εἶνε ἡ ἀνάπτυξις ὑγιῶν
 ἀρχῶν καὶ ἐλευθέρων φρονημάτων, οὔτε ἡ
 παραγωγὴ ὠφελημάτων εἰς τὸν τόπον, ἀλλ'
 αἱ πολιτικαὶ διαμάχαι, τὰ φατριαστικὰ πά-
 θη, ἡ κατάληψις δημοτικῶν ἀρχῶν, ὁ πό-
 λεμος κατὰ τοῦ Κουμουνοῦρικοῦ κόμμα-
 τος, καὶ ἐν γένει πᾶν ὅ,τι δύναται νὰ ρίψῃ
 τὴν πόλιν τῆς ἐριβώλακος ἐπαρχίας Καλα-
 μῶν ἀπὸ τῆς Σκύλλης εἰς τὴν Χάρυβδιν.
 Πολλοὶ ἀγαθοὶ Καλάμιοι, μὴ δυνάμενοι νὰ
 μαντεύσωσι τὸν οὐσιώδη καὶ κύριον σκοπὸν
 τοῦ Συλλόγου καὶ πειθόμενοι εἰς τὰς τε-
 τορνευμένας ῥητορείας τοῦ δόκτορος καὶ
 ῥήτορος τῶν νεκρῶν, καὶ εἰς τοὺς κομπο-
 ρήμονας λόγους τοῦ δεινοῦ ἀγορητοῦ Κών-
 στα Φλέσσα, πιστεύουσιν ὅτι ὁ περι οὗ ὁ
 λόγος Σύλλογος θὰ φέρῃ εἰς αὐτοὺς τὸν
 μυθώδη ἐκείνον χρυσοῦν αἰῶνα· πρὸς
 περισσοτέραν δὲ ἐνίσχυσιν τῶν λόγων τῶν
 ἀξιοτίμων μελῶν τοῦ σωτηρίου Συλλό-

γου, προεκλήθησαν τὰ πρωτοφανῆ ἐκεῖνα
 ψηφίσματα, δι' ὧν ἐξεφράζετο ὁ διακαὴς
 πόθος καὶ ἡ εὐχὴ τοῦ Συλλόγου τῶν Φα-
 ρῶν διὰ τὴν κατασκευὴν τῆς γεφύρας τοῦ
 ποταμοῦ τῆς πόλεως, — Ἐντροπή, ἀν τοιαύ-
 τη ὑπάρχη. — ἀφοῦ τὰ περιουστάτα μέλη
 γνωρίζουσι κάλλιον καὶ ἡμῶν αὐτῶν, ὅτι
 ἡ κατασκευὴ τῆς γεφύρας διετάχθη πρὸ
 πολλοῦ καὶ ὁσονοῦπω ἀρχονται αἱ ἐπ' αὐ-
 τῆς ἐργασίαι, ὡς διεκηρύξαμεν τοῦτο πρῶ-
 τοί ἡμεῖς ἐπανειλημμένως, μεταβάντες εἰς
 τὸ ὑπουργεῖον καὶ ἰδόντες τὰ ἐγγράφα τῆς
 κατασκευῆς. Δὲν ἠρκέσθησαν δὲ εἰς τοῦτο,
 ἀλλὰ ζητοῦσι καὶ τοῦ τείχους τὴν κατα-
 σκευὴν, θεωροῦντες ὡς ὄλωσ πάρεργον καὶ
 περιττὴν τὴν κατασκευὴν τῆς δημοσίας ὁ-
 δοῦ ἀπὸ Γιαννιτζανικῶν μέχρι Ἀλμυροῦ,
 ἐνῶ αὕτη εἶνε ἀναγκαιοτάτη καὶ λίαν ἐπιέ-
 γουσα πρὸς ἀνάπτυξιν τῶν μέσων τῆς συγ-
 κοινωνίας καὶ τοῦ ἐμπορίου.

Τὰ γελοῖα ταῦτα ψηφίσματα εἰς οὐδένα
 ἄλλον ἀποβλέπουσι σκοπὸν, εἰμὴ διὰ νὰ ἀ-
 πατήσωσι ἐντέχνως τὴν κοινὴν γνώμην τῶν
 Καλαμῶν καὶ αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς εὐφρο-

Κ Η Π Ο Σ

Η ΦΥΛΑΚΙΣΙΣ ΤΟΥ ΜΙΜΗ.

μῶς εἰμπορῶ, Μιμῆ, αὐτὸ ποῦ ἔπαθες νὰ γράψω,
 Χωρὶς κατάραις νὰ εἰπῶ κι' ἀπὸ καρδιᾶς νὰ κλάψω;
 Ἄχ! ναί! . καὶ ποιὸς, καὶ ποιὸς ἔμπορει ἀπ' ὄλους νὰ μὴν κλάψῃ,
 Ὅταν καλὰ συλλογισθῇ πῶς εἶνε μέσ' ἔς τὴν χάψι
 Ὁ ὠμόρφος Μιμῆκός μας, τὸ μόνον μας καμάρι,
 Ὁ Πετεινός, ὁ Ἐρωτας, τὸ πρῶτον παλληχάρι;

Ἐφυλακίσθη ὁ Μιμῆς . . . Καμποῦρ—Ἐφέντη κλάψε,
 Καὶ δύο στίχους ὀλιβερούς γιὰ τὸν Μιμῆ σου γράψε,
 Καὶ στέναξε, καὶ δάκρυα ὅσα ἔμπορέσης χύσει,
 Καὶ μ' ὄλη σου τὴν δύναμι τὸν Κουπιτάρη ἔβρισε,
 Αὐτόν, ὅπου ἐστάθηκε ἡ μοναχὴ αἰτία
 Νάμπ' ὁ Μιμῆς ἔς τῆς φυλακῆς τ' ἀνάκτορα τὰ κρύα.

Ἄχ! κτύπα τὸ κεφάλι σου καὶ τράβα τὰ μαλλιά σου,
 Καὶ δεῖξέ μας τὸ θάρρος σας καὶ τὴν ἀδιαντροπιά σου,
 Καὶ ὄλους βρῖσε τους καλὰ, γνωστὴ Καμποῦρ—Ἐφέντη . .
 Θὰ χάσης, κακοροζίζικε, τὸ τακτικὸ σου γλέντι
 Γιὰ δέκα ἡμέραις . . . ἄχ! καὶ πῶς, καὶ πῶς θὰ τῆς περάσης;
 Χωρὶς τὸν φίλον σου Μιμῆ πῶς θὰ διασκεδάσης;

Στενάξτετε καὶ κλάψτετε μὲ τοῦ στραβοῦ τὴν λύρα
 Καὶ σεῖς ποῦ πίνετε μαζὺ μὲ τὸν Μιμῆκο μύρα,
 Καὶ περπατᾶτε, τρώγετε καὶ παίζετε μαζὺ του,
 Καὶ ξεύρετε τὴν ἀγαθὴ ποιητικὴ ψυχὴ του.
 Ἄχ! κλάψτετε πικρὰ καὶ σεῖς «Στοᾶ» καὶ «Νεολόγο»,
 Ποῦ πάντοτε γιὰ τὸ Μιμῆ θὰ βρῆτε καλὸ λόγον.

Ἀρπάξτετε ἔς τὸ χέρι σας ὀλόμαυρο μανδύλι,
 Καὶ βρέξτε το μὲ δάκρυα σεῖς οἱ καλοὶ τοε φίλοι,
 Οἱ κωμικοὶ καὶ ποιηταὶ ποῦ εἴχετε τὴν μοῖρα
 Ν' ἀκούσετε ἀπὸ κοντὰ τὴν μαγικὴν του λύρα.
 Γκαρίζετε γλυκὰ καὶ σεῖς τῆς Πλάκας οἱ γαιδάροι
 Γιὰ τὸν τρανὸ σας σύντροφο ποῦ σας περνεῖ ἔς τὴ χάρι.

ΓΙΑΝΝΗΣ.

Ἄπ' τὸ Θεὸν, Σπυράκη μου, καὶ ἰς τὰ ἰδικά σου χέρια...
 Λυτήσου με, σπλαγχνίσου με, ὡς ποτὸν οὐρανοῦ τιάστέρη
 Δὲν φθάουνε τὰ πάθημά σου καὶ πρὸς πολλοὺς καύμαίς μου,
 Κι' αὐταῖς ἢ πέτραις βραίσαν' εἰς τοὺς ἀναστεναγμοὺς μου.
 Γιά κύτταξε πῶς ἔγινα ἀπ' τὸ πολὺ σεκλέτι,

Καλέ μου εὐεργέτη...

Σπυρὸν, ἀμὰν γὰρ τὸ Θεὸν... πέφτω καὶ ἐκείνῃ σου,
 Καὶ σοῦ ζητῶ τὸ ἔλεος καὶ τὴν βοήθειά σου.
 Ἡ δύναμίς σου, Σπυρὸν μου, κ' ἐμένα ἄς συνδράμῃ,
 Καὶ εἴθε ὁ Θεὸς ποτὲ βατράπη νὰ σε κάμῃ.
 Ἐχω νὰ δώ τὸσον, γὰρ τὸ ἔργόν μου ἰσπῆτι,

Τρανὲ Βαλαωρίτη.

Ἄχ! ὁ Βασιλεὺς μ' ἔφαγε, μ' ἐρρήμαξε ὁ ἀκύλος!
 Κι' αὐτὸς ἀκόμη ὁ Πετρῆς, ὁ πῖο καλὸς μου φίλος.
 Δὲν πιστεῦα, Σπυράκη μου, ποτὲ πῶς θὰ τολμήσῃ
 Ὅρθα κοφτὰ τὰ ἔργα μου διὰ νὰ μαρτυρήσῃ.
 Δὲν ἤλπιζα πῶς ὁ Πετρῆς θὰ ἔχῃ ὄφρος τόσον...
 Ἄχ! Σπυρὸν μου, τὸν δουλὸν σας ἐλέησον καὶ σῶσον.

ΒΑΣΙΛΗΣ.

Βαλαωρίτη, μέγιστε ἀπ' ὄλους τοὺς ἀνθρώπους,
 Που ὀλοένα προσπαθεῖς μὲ χίλιους τόσους τρόπους
 Ἐκ τῆς πολλῆς πρὸς τὴν πτωχὴν Ἑλλάδα σου ἀγάπης
 Νὰ γίνῃς αὐτεξούσιος καὶ φαβερὸς σατράπης,
 Καὶ ἄνω κάτω προσπαθεῖς τὸ Σύνταγμα νὰ φέρῃ
 εἰς τὸν οὐρανόν σου χέρι.

Μὲ φόβον καὶ δάκρυα σοῦ ἐρχομαι νὰ σε παρακαλέσω
 Μὲ στεναγμοὺς καὶ δάκρυα διὰ νὰ εἰμπορέσω
 Νὰ λουτραθῶ ὁ ἀβιδροῦς ἀπὸ τὴν καταδικη,
 Ἐπὶ τὰ μὲν κάμουνε αὐτοὶ οἱ λυσσασμένοι λύκοι.
 Βαλαωρίτη, τὸν καλὸν Βασίλη σου λυτήσου,
 Καὶ δὸς τὴν συνδρομή σου.

Τοῦ Γιάννη, Σπυρὸν, μὴν ἀκούς, αὐτὸν τὸν πρωτοκλεφτή;
 Καὶ ὅσο θέλει ἐμπροστὰ εἰς τὰ πόδια σου ἄς πέφτῃ.
 Αὐτὸς, Βαλαωρίτη μου, ὁ βαγαπόντης μόνον
 Μὲ ἐκαταμασκαρεψέ, πού νάχῃ κακὸν χρόνον!
 Λοιπὸν αὐτὸν μὴν τὸν ἀκούς... ἐμένα εὐσπλαγχνίσου,
 Ἐμένα τὸν τρικουβέρτο γαμπρὸν τοῦ Τζουμπελή σου.